

БУДНІ ОСТАННЬОГО ПРИТУЛКУ ДЛЯ СТАРОСТІ

Людині не дано знати, якою буде її старість. Кожен сподівається, що останні дні проведе у колі дітей та внуків, які триматимуть за руку та годуватимуть з ложечки. Але у реальності складається не завжди так – різні обставини вносять у життя свої корективи. І часто доводиться бачити, коли старенькі, на схилі літ, залишаються немічними й нікому не потрібними. А тому сьогодні ми поговоримо про те, як про таких людей може піклуватися держава.

Відтак, темою розмови є заклад, який офіційно має таку довгу назву: стаціонарне відділення Зарічненського територіального центру соціального обслуговування одиноких літніх громадян, що у селі Вичівка, або як його по-простому називають у народі – будинок престарілих. Отож, як живеться закладу та його мешканцям у сьогоднішні непрості часи – нам розповіла виконуюча обов'язки завідуючої стаціонарним відділенням Олена Адамівна Костюкович.

- Зараз у нашому закладі, який розрахований на 20 осіб, проживає 16 мешканців, з них

що у нас з харчуванням проблем нема. Забезпечені ми і відповідним одягом: є тапочки, спортивне вбрання, отримали нещодавно нову білизну постіль. Маєм і дрова для опалення, окрім цього було завезено ще 26 тонн торфобрикету. Відповідно, в кімнатах наших мешканців тепленько – у нас два котли задіяні у котельні, один з яких нам віруючі придбали. А для старості що треба – щоб було тепло, було що їсти та щоб був догляд. Що вони тут і мають. На свята теж стараємось, щоб самотні люди відчули себе у домашній атмосфері. Зокрема, на Новий рік приготували для них святкове меню, були також мандарини та подарунки. Гарно привітали їх, поставили у фойє і ялинку. А вже на Різдво,

- Як відбувається адаптація стареньких, які потрапляють сюди вперше?

- По-різному буває, адже звикати до нового місця проживання завжди нелегко, тим більше, до казенного. Але, з підтримкою персоналу відділення, який нараховує 16 працівників (це санітарки, кухарі, кочегари і т.д.) та наших мешканців-старожилих, які оточують увагою новенького, розповідаючи як їм тут живеться, освоєння відбувається досить швидко. Ось навіть двоє наших хуторян з Марок, яким спочатку дуже важко давалася адаптація, вже цілком обжилися у нас. Загалом, з людьми похилого віку завжди непросто, а у нашому випадку – й поготів. Тому, нашим працівникам доводиться бути

половина не може дати собі раду: лежачі, хворі, вони потребують спеціального догляду, - розповідає Олена Адамівна. - А днями мають ще двох лежачих постояльців нам привезти. За перебування в стаціонарному відділенні з пенсії пацієнта вираховують 75 відсотків, бо ж тут йому надається не тільки ліжко-місце, а й харчування та медичне обслуговування. Ще держава надає нам дотацію на утримання закладу. Загалом, наші підопічні не нарікають на тутешнє перебування, навпаки, їм тут добре, бо ж у декого не тільки близьких родичів нема, а й своєї домівки. А тут і дах над головою, і тепло, і годують добре: в меню - м'ясо, риба, сардельки, масло, твердий сир, яйця, оселедці, крупи різні. Кухарі наші готують для них і молочні страви та каші, роблять котлети, голубці, оладки. З напоїв - сік, чай, кава, кисіль. Тож, у нас вони навіть поправляються, бо ж вдома такого харчування точно не мали. Є в нас і запас картоплі та інших овочів - наші працівники по селу зібрали, і з Дібрівська та Новорічиці нам привозили. Децто з продукції і ми самі заготовили ще з осені - замаринували 60 трилітрових банок огірків, дві бочки огірків засолили, заквасили також дві бочки капусти - так

то і наша директорка - Ірина Михайлівна завітала з подарунками. Була вона в нас і на Старий Новий рік - привезла великий торт та фрукти. Прибув також наш сільський голова Віталій Семенович та місцевий фольклорний колектив - співали колядки, щедриківки - влаштували ціле свято. Тож, були задоволені всі, особливо наші підопічні. Бо одна справа, коли їх вітаємо ми, і зовсім інша - коли це роблять представники від влади. Адже, для них це знак того, що про них не забувають та турбуються і в районі...

- А з медичним забезпеченням як у вас складається?

- Є в нас і лікар, який регулярно проводить медогляди. А якщо щось термінове, то викликаємо лікаря з амбулаторії, благо, що вона з нами по сусідству, або швидко медичну допомогу з району. Препарати першої необхідності у нас є - берем їх з розрахунку, щоб вистачило на місяць-два. А ті, які, при потребі, призначає лікар - виписуємо. Ото недавно дали заявку на інвалідні візки та приліжкові столики, бо ж у нас наразі семеро лежачих. Тож, пацієнти за свої кошти ліки не купляють - на свої 25 відсотків пенсії, які в них залишаються, вони, як правило, на цукерки витрачають. Адже, всі літні люди, як і діти, люблять солодке...

не тільки чуйними, турботливими та терплячими, а ще й неабиякими психологами, щоб вміти вислухати немічну літню людину, розрадити її та заспокоїти.

- А з проблемних питань, що наразі найбільше турбує?

У нас проблема номер один - капітальний ремонт приміщення. Адже будівля закладу вже давня - то там штукатурка обсиплеться, то там щось обвалиться. Всі ці роки ми проводимо лише поточні косметичні ремонти, бо на більше не вистачає коштів. Ото лише вдалося дах перекрити та ще, завдяки спонсорській допомозі Віктора М'ялика, вікна та двері на нові поміняли. Все інше залишилось ще з часів, коли тут була дільнична лікарня. Отож, приміщення конче потребує оновлення, особливо коридор, вітальня, палати. Нам обіцяють в цьому питанні допомогти, але як воно буде - ще невідомо, бо ж все впирається у фінансування. Іншим усім необхідним відділення забезпечене, персонал наш теж робить все можливе, щоб люди, котрі волею долі змушені зустрічати старість у цих стінах, відчували увагу і турботу, та хотілося б, щоб до цього всього був ще й капітальний ремонт...

**Розмову вів
Сергій ТИШКОВЕЦЬ**